

«Necessitem menys lleis, més clares i més breus»

Núria de Gispert

Presidenta del Parlament de Catalunya

AUTORA: Sandra Purroy

FOTOGRAFIES: Monserrat Fontich

Nascuda a Barcelona el 1949, llicenciada en Dret per la Universitat de Barcelona i procedent d'una saga de juristes, va exercir d'advocada (1971-1973), fou funcionària de la Diputació de Barcelona (1974-1980) i Secretària General de Justícia i també de Governació (1984-1993), abans de ser nomenada Consellera de Justícia l'any 1992 i, en una segona etapa, del 1995 al 2003. Des del 16 de desembre de 2010, és Presidenta del Parlament de Catalunya, tot essent la primera dona que ostenta aquest càrrec.

Com a advocada, ha rebut la Creu d'Honor de Sant Raimon de Penyafort (1998), entre d'altres, i és membre de l'Acadèmia de Jurisprudència i Legislació de Catalunya des del 2006.

P: Ara fa un any que vostè va iniciar-se en aquesta nova responsabilitat. Quin balanç en fa?

R: El balanç és positiu. Per a mi és un honor presidir la Cambra catalana i em sento molt honorada de ser la primera dona a fer-ho. És cert que el 2011 ha estat un any molt difícil i complex des de tots els punts de vista. La crisi econòmica que ens afecta ho fa localment, territorialment i globalment, i també en molts altres àmbits, com el social, el nacional, el dels valors... Hi ha una crisi de valors important que ara es nota encara més, perquè, quan et trobes en una situació en la qual la majoria de les famílies catalanes està patint una difícil situació econòmica, això va pujant a tots els estaments i arriba al Govern i al Parlament. No hi ha plenari en el qual no es parli de la situació en salut, en educació, de les empreses i de l'atur, que està gairebé al 19 % i que ha pujat d'una manera exagerada, si tenim en compte que l'any 2006 estàvem en un 6 %. Per tant, algun problema estructural tenim... I és lògic que el Govern actual intenti buscar-hi remei, però no és fàcil i, per tant, es viu una certa tensió.

Jo, que he estat diputada en les dues legislatures anteriors, veig grans diferències en l'ambient. L'una és aquesta crisi i l'altra, més conjuntural, és que hem tingut en un any tres processos electorals (elec-

cions al Parlament, municipals i generals), i això és nota, i més en l'àmbit polític. Això també crea tensions entre els partits i en els grups parlamentaris. I si, a més, aquests processos electorals han provocat canvis importants en la interioritat dels partits, la tensió es nota encara més.

M'agradaria que aquesta legislatura pogués acabar-se amb una Llei Electoral catalana

En aquesta legislatura s'ha produït un canvi: hem governat durant dues legislatures amb un govern format per tres partits; abans, havia governat una coalició, Convergència i Unió, durant vint-i-tres anys, i ara torna aquesta coalició amb nom, persones i projectes actualitzats i diferents. Això ha creat una certa incomoditat i tothom s'ha hagut de resituar en el seu lloc. Confio que, a partir de l'any vinent (pel 2012), amb aquests processos electorals acabats, les circumstàncies canviaran. No ho veig tan clar en el tema de la crisi econòmica, perquè crec que realment s'està fent tot el que es pot fer, però hem fet tard, en l'àmbit de l'Estat. Altres països de la Unió Europea van començar abans a establir mesures anti-crisi, mentre que nosaltres vam estar dos anys fent veure que no passava res, que era una petita desacceleració... i ara ho estem

pagant. A Catalunya potser hem començat abans que en altres llocs, però, un cop passades les eleccions generals, totes les comunitats autònomes i el nou Govern de l'Estat espanyol han de prendre mesures que faran mal, però que s'han de prendre. Perquè, si volem sortir-nos-en, i jo crec que ens en sortirem, ho hem de fer prenent mesures dures.

P: Quin és el valor afegit que té el fet de ser la primera Presidenta del Parlament de Catalunya?

R: És molt important per a la normalització democràtica i per a les dones el fet que el Parlament de Catalunya (segons Pau Casals, el més antic del món, que ell vinculava al segle XIII) sigui presidit per una dona. Però també és molt important el fet que aquesta legislatura és la més paritària de la nostra història: al 1980 hi va haver set diputades, el 4 % sobre cent trenta-cinc, i ara són el 41 %: cinquanta-sis diputades. S'ha fet un canvi radical, en el qual segur que ha ajudat la Llei de Paritat. Arreu del món hi ha trenta-vuit països, en els darrers deu anys, que, encara que sigui criticable (perquè ho és), encara que sembli una imposició (que també ho és), han vist que potser és l'única manera de fer un pas endavant que, a la llarga, es veurà com a positiu.

Jo vaig criticar la Llei, creia que s'hauria d'haver guanyat pas a pas, però em vaig equivocar, perquè ha estat la manera més clara perquè la dona s'atreveixi a fer el pas. I no perquè no estigui formada, que ja ho estava, sinó per dir-se: «Agafo una mica més de responsabilitat; no deixaré la feina, no deixaré la família, però em vull dedicar un temps a la política, i ho puc fer perquè estic formada i vull dedicar-li uns anys». I la Llei ha servit per a això. I és important, perquè ajuda a visualitzar que la igualtat és molt més clara en l'àmbit polític que en l'àmbit privat. Per tant, segurament això ajudarà al fet que, en l'àmbit del sector privat i en altres sectors empresarials i econòmics, la presència de la dona, que encara és minoritària en els llocs de decisió, pugui ser més clara.

P: I quines creu que han de ser les qualitats més importants que ha de tenir qui ostenta aquest càrrec?

R: Cal ser, d'una banda, bastant flexible. Cal tenir en compte que el Parlament de Catalunya és molt plural, no té res a veure amb qualsevol dels parlaments de les altres comunitats autònomes, on, normalment, hi ha dos partits i, com a molt, n'hi ha un de minoritari, molt petit, que aglutina dos o tres diputats. Aquí és absolutament al revés: el Parlament és molt plural, sempre hi ha hagut cinc grups i ara en tenim sis, i en el sisè, el grup mixt, en tenim tres de petits (dos subgrups i un de solt). Per tant, cal tenir mà esquerra i mà dreta, estar molt atent, molt amatent a la situació. I la situació política, aquest any, ha estat molt més complicada.

Per tant, el paper de la Presidenta i de la Mesa, que és l'òrgan de govern, ha estat intentar ser flexible però amatent al fet que aquesta flexibilitat no comportés problemes interns de funcionament entre els partits. Ho hem anat superant, ha anat bé, però això ens obliga a anar fent replantejaments continuament, a vigilar que les coses vagin funcionant.

El debat parlamentari de les propostes, que realment és el punt principal del Parlament, s'ha de poder fer amb una certa tranquil·litat. I també és important que el funcionament de la casa vagi bé. I crec que ha anat bé.

P: Quins són els seus objectius com a Presidenta a curt, mitjà i llarg termini?

R: A curt termini, el pla d'austeritat, endegat als vint dies d'entrar en aquesta casa, aprovat per la Mesa i assumit per tots els parlamentaris, en el qual donàvem un toc d'atenció, com a institució i atesa la situació en la qual es trobava i es troba el poble de Catalunya. Vam fer un pas endavant no només dient que hem de ser austers, sinó també restringint molt el pressupost d'aquest Parlament, i hem donat missatges que estem al costat de les persones. Es va fer un pla d'austeritat molt dur però que s'ha acomplert, i en aquest moment ja estem amb el segon pla, amb el qual seguim el mateix criteri de prendre mesures dures,

perquè es toquen sous de diputats, retribucions dels grups parlamentaris, funcionament intern de la casa... L'any 2008 teníem un pressupost de 72 milions d'euros i ara, per al 2012, el tenim de 52 milions d'euros. Era un pas que s'havia de fer i, en aquest sentit, em sento satisfeta d'haver aconseguit que tothom, majoritàriament, hi estigui d'acord, i que s'aboni al fet que és el moment de fer-lo i que s'hagi fet.

A mitjà termini, m'agradaria que aquesta legislatura pogués acabar-se amb una Llei Electoral catalana. És important no perquè la Llei pugui modificar molt el que ja està en vigor, sinó per donar, d'entrada, la sensació de normalitat. No hem de tenir, després de trenta anys, la Llei Electoral que hi ha ara. Crec que es poden introduir aspectes que avui dia són criticables, que tenim una democràcia que és millorable i que la Llei Electoral pot millorar alguns aspectes de transparència, de llibertat d'actuació per part dels ciutadans, de buscar una manera perquè el ciutadà se senti més protagonista directe de l'elecció del seu candidat... En aquest moment hi ha les premisses perquè això es pugui fer. Ho dic perquè, quan ningú no en parla, és que hi ha converses que no cal que se sentin, però que van pel bon camí. I és un projecte a mitjà termini perquè una Llei Electoral o s'aprova dos anys abans d'acabar la legislatura o ja no la pots fer, ja no estàs a temps. Per tant, penso que ara és el moment.

A llarg termini, parlant de la legislatura completa, un projecte que hi ha en aquesta casa, i del qual ja s'ha fet una part important de la feina, és la ponència per a l'estudi del pacte fiscal basat en el concert econòmic. És un projecte molt important i és molt important que s'hagi gestionat des del Parlament de Catalunya, perquè s'ha volgut que fos al més unitari possible. En el moment en el qual estem, seria molt important que totes les forces polítiques hi estiguessin al costat.

De moment, la feina s'està fent bé: les conclusions són bones, correctes i estan ben elaborades des del punt de vista jurídic i polític. És un tema més polític que jurídic, però, tot i així, és bo que el Parlament de Catalunya hagi tingut la possibilitat i hagi buscat l'opinió d'experts perquè ningú no pugui dir que això és anticons-

titucional o antiestatutari. Per tant, està ben travat i és un projecte que realment ajudaria moltíssim a regenerar la situació econòmica de Catalunya i a tirar endavant molts projectes que avui estan aturats perquè no hi ha recursos econòmics.

Si aconseguíssim que el nou sistema definitiu de Catalunya fos un pacte fiscal a l'estil del concert basc; o quan veiem les xifres de dèficit fiscal, que signifiquen 16.000 milions d'euros que se'n van i no tornen; o quan a Alemanya hi ha un límit del 4 % i aquí se'n va el 8 % o al 9 %; o quan als Estats Units d'Amèrica és d'un 2,5 %, penses: «Quantes coses podríem fer en aquest moment? Quina seria la xifra d'atur a Catalunya si la comparem, per exemple, amb el País Basc, on no arriba al 10 %?».

Hi ha qui diu que un moment de crisi no és el millor moment per fer-ho. Jo crec que sí, que potser és el moment en el qual hem aconseguit que la gent, la ciutadania, hi estigui més d'acord. Passa una cosa estranya: fas una enquesta i més del 75 % et diu: «Endavant amb el pacte fiscal». Però, després, aquest 75 % no hi és en l'àmbit parlamentari. I, per tant, és molt important traslladar a l'àmbit parlamentari la possibilitat que en un tema com aquest, un tema de país, hi pugui haver la màxima unitat.

El pacte fiscal ajudaria moltíssim a regenerar la situació econòmica de Catalunya

I parlo a llarg termini perquè una cosa és la feina que fem aquí; una altra, la del Govern; una altra, la que s'haurà de fer amb el Govern de l'Estat... Hi ha tot un seguit de passos i en cap cas no pots dir que això al 2012 estarà fet. Si en trenta anys no s'ha fet, no estarà fet al 2012, però hem d'anar fent aquells passos que siguin necessaris per arribar al final del camí i dir: «Ho hem aconseguit».

P: Per què creu que els ciutadans se senten tan allunyats de la política?

R: Crec que hi ha desafecció política. Precisament fa uns dies es va pre-

Entrevistes

sentar una enquesta dels catalans sobre els valors, que es fa cada deu anys. En el tema de la desafecció, coincidint amb altres sondejos que s'han fet, diu que els catalans són desafectes des del punt de vista de la política, però, sobretot, dels polítics. I aquesta desafecció ha sorgit en els darrers deu anys, si comparem el 2001 (en el qual als polítics els valoraven amb un 6,4) i el 2011 (en el qual no arribem al 4,5 de promig). Hi ha una gran responsabilitat dels que han portat la política en els darrers deu anys, tant pel bo com pel dolent.

Els notaris han estat uns grans defensors del fet que Catalunya tingués un Codi civil

L'enquesta també parla dels valors, de recuperar l'autoritat a l'escola, a la família, el respecte, la cultura de l'esforç, del treball... I crec que hi ha moltes maneres de donar-li la volta: si en deu anys ha canviat, intentem donar-li la volta. Podem generar confiança, que vol dir «dir les coses pel seu nom», ben dites, no només allò políticament correcte o incorrecte. Si estem en el moment en el qual estem (en el qual no hi ha família a Espanya ni a Catalunya que no ho estigui passant malament), entendran el teu llenguatge quan els diguis que també el Govern o el Parlament han de retallar, perquè, si no, no ens en sortirem. Hem de dir que és un gran avantatge el fet d'estar a Europa, però que també és un desavantatge, perquè no pots fer de casa teva el teu territori, sinó que tens una gran dependència i, per tant, has de complir amb tots els requisits i els compromisos que tens. I si durant uns anys no has fet els deures, ara els has de fer. I això avui fa mal, però demà serà una solució. Per tant, hem de generar confiança, fer un discurs ben clar, explicar les coses pel seu nom i fer gestos.

I per això crec que la Llei Electoral que abans comentava és un gest. Les llistes tancades no agraden a ningú. Quan parles amb la gent, et diu que li agradaria agafar la llista i ratllar-hi noms. Potser no arribarem a això, però ho hem de tenir en compte, i els partits polítics estan per poder copsar el que vol la ciutadania, per escoltar. Després, evidentment, tu ets el responsable i has de decidir, però has de decidir sabent el que hi ha i què

és el que la gent pensa. Per tant, crec que un gest important que pot modificar una mica aquesta desafecció és que es pugui presentar una primera Llei Electoral catalana que segur que pot tocar alguns aspectes com la transparència, millores, menys despesa, proporcionalitat, participació de la ciutadania, etcètera. Aquest seria un exemple, però segur que n'hi ha molts d'altres.

P: Vostè també ha proposat millorar la tècnica legislativa. Quins serien els objectius d'aquesta millora i en quin punt es troba?

R: Necessitem lleis clares, més breus i no tantes. Ara estem una mica parats, perquè aquest any hem fet molta feina interna i molta feina que ha sorgit sense tenir-la gaire prevista. Hem treballat internament en la confecció i l'elaboració d'una mena de consell obert que permeti sentir la veu de les entitats, de les institucions, dels col·legis professionals, dels ciutadans... de cara a la millora de les lleis.

La meua voluntat seria poder crear un Consell Assessor que permetés treballar en diferents àmbits. I en la línia del que són els tres projectes de la Llei Omnibus, la voluntat de la qual és simplificar i agilitzar l'Administració, buscar àmbits que puguin ser complementaris i, per tant, donar eines tant al grups parlamentaris com al Govern per tal que en un àmbit del sector públic (en el sector mediambiental, per exemple) s'estudiïn les diferents lleis que han estat aprovades durant trenta anys en aquesta casa, que continuen vigents i que, probablement, estan desfasades o eren massa intervencionistes. O potser no s'ha tocat un tema que ara és vigent i no ho era fa deu anys. Escoltant i tenint una tribuna oberta, tant el Govern com els grups parlamentaris no només podem fer una proposta de futur per millorar la tècnica legislativa, sinó que també podem fer entendre que com menys lleis, millor. El cost normatiu que té el Parlament és prou important i no se'n requereixen tantes; hauríem d'intentar tenir-ne menys.

Els parlamentaris i el Govern han de saber que, en aquest sentit, s'ha de fer una feina no de gabinet ni d'estudi, sinó basada en propostes externes. Espero que, a partir del gener de 2012, un cop tinguem

el nou pressupost aprovat i algunes de les lleis que ara s'estan fent també estiguin aprovades o a punt de ser-ho, ja es pugui posar en marxa aquest Consell Assessor. La feina interna la tenim molt feta, però ara és qüestió de posar-nos a treballar, escoltar i fer propostes que puguin arribar (unes quantes) al final del 2012.

P: En aquest context de creació de fòrums d'experts, què pot aportar la visió notarial?

R: El Notari pot ajudar tant en l'àmbit privat com en l'àmbit públic. La funció notarial és important, en primer lloc, per la seva funció no només pública, sinó també assessora. En les meves responsabilitats anteriors, sempre he comptat amb els notaris de Catalunya en ambdós àmbits: poden ajudar amb la seva visió, ja que tenen clients a les notaries, i escolten i copsen el que passa al país en l'àmbit econòmic, empresarial, en circulació de capitals... en tot. Són molt importants tant per la seva funció com pel seu assessorament. Ja ens hem reunit i hi compto per a aquest projecte.

P: Pel que fa a legislació, com estem, comparativament amb la resta d'Europa?

R: Per posar un exemple, fa poc va estar aquí el Primer Ministre del Quebec i no hi ha color, en molts aspectes. I el mateix passa amb molts altres ministres. És cert que totes les administracions arriben un moment que tendeixen, sense voler-ho, a intervenir més del compte. Llavors el que has de tenir és un rellotge que t'avisi quan superis els cinc tràmits i arribis al sisè, per tal que t'adonis de si realment és important o no.

Estem a anys llum d'alguns països (com els països nòrdics, Holanda, Suècia...) que, per les seves dimensions, es podrien assimilar a Catalunya. En moltes coses, ens hem emmirallat en ells, però en aquest tema no ha estat així. En aquest moment s'estan fent els deures en aquest sentit; em consta que la majoria dels grups parlamentaris està treballant a fons en aquests projectes de llei.

Espero que, si no tenim prou recursos econòmics per tirar endavant el país o per ajudar a generar llocs de treball, sí que puguem ajudar a generar més confiança en els emprenedors, que es pugui treballar amb molta més facilitat que no pas ara i que realment se simplifiquin molt els tràmits administratius i s'agilitzi l'Administració.

P: Un dels principals projectes en l'àmbit de Justícia a Catalunya és la finalització del llibre vi del Codi civil català i l'harmonització de la resta dels llibres. Quina creu que ha estat i és l'aportació del Notariat en l'àmbit del Dret Civil a Catalunya?

R: El notariat hi fa la seva aportació des de fa molts anys, des de molt abans de la democràcia. Jo sempre dic el que va dir el Notari Figa Faura en una intervenció fa més de vint anys: que els notaris han estat els grans dipositaris del Dret Civil de Catalunya i els qui l'havien mantingut. I en parlava quan teníem una Compilació que no es podia reformar ni modificar, perquè no hi havia les institucions parlamentàries ni polítiques per poder-ho fer. En canvi, hi ha hagut una voluntat molt clara per part de la comunitat jurídica catalana i, dins d'ella, dels notaris, per la seva funció i els seus protocols, de defensa, pràctica i aplicació del Dret Civil català.

Des de les primeres eleccions democràtiques, en les quals es va crear la Conselleria de Justícia, fins a les actuals, tothom ha tingut en compte l'assessorament notarial. I sempre amb personalitats molt conegudes i importants, com en Puig Salellas, el factòtum d'una gran part de la reforma que el Dret Civil català ha experimentat en els darrers trenta anys. Recordo que, acabada de constituir la Conselleria de Justícia, jo estava de rellogada al Col·legi d'Advocats durant sis mesos i en Puig Salellas ja es movia per aquells passadissos i ja treballava en Dret Civil. I com ell, molts notaris que ara són també a l'Observatori de Dret Privat i a la nova i recentment estrenada Comissió de Codificació. El seu paper ha estat molt important i seguirà sent-ho. Han estat uns grans defensors que Catalunya tingués definitivament un Codi civil.

Els primers governs de la Generalitat, els primers consellers i els primers parlamentaris de l'any 1980 eren molt optimistes i deien que el Codi civil es podia fer en quatre anys. N'han passat trenta-un i s'ha treballat moltíssim, perquè s'ha fet una gran feina, ingent, amb una gran col·laboració de la comunitat jurídica. Però donar-li la volta i adaptar-lo a la realitat catalana que tenim avui, respectant la tradició jurídica catalana i els principis informadors... això no es fa en quatre dies. Ara ja s'han fet algunes lleis lligades al llibre VI, que és molt important, però falta el sentit general que ha de tenir el seu contingut. I, després, cal seguir harmonitzant els altres llibres i mantenir una coherència amb tot el que ha de ser el Codi civil. I aquí la funció del Col·legi de Notaris sempre ha estat important i és bàsic l'assessorament dels notaris.

P: I quina aportació poden fer els notaris al marc jurídic català?

R: És important aconseguir obrir la porta d'aquesta tribuna oberta que comentava, entre altres coses, perquè al Parlament no només hem de donar la imatge de ser oberts, sinó que realment hem d'obrir les portes a la societat.

Tal com deia, el marc normatiu del Parlament de Catalunya, amb sis-cents lleis vigents, és extremament exagerat i requereix una revisió. I aquesta l'han de fer experts en lleis i en les matèries (entre els quals hi ha els notaris, l'opinió dels quals, per l'experiència del seu dia a dia, pot servir molt) i també experts en diferents àmbits. He convidat també a participar-hi les catorze cambres de comerç de Catalunya, perquè elles tenen relació amb el món de la gran i petita empresa, una visió que resulta molt important.

L'àmbit notarial, en aquesta doble funció (l'assessoria, que sempre ha tingut, i la d'escoltar la societat en els despatxos), és molt important. Si volem fer créixer la situació econòmica a Catalunya, potser hem de fer un toc d'atenció en el tema de la fiscalitat, per exemple. No tot ha d'acabar en lleis; el que vull és que acabin en propostes que permetin al Govern i als grups parlamentaris fer projectes de llei que modifiquin, deroguin i actualitzin el que hauria de ser un marc normatiu del segle XXI.

P: Quines mesures creu que poden ajudar a fer una Justícia més eficaç i àgil?

R: La lentitud de la Justícia és un mal endèmic. Primer, es va creure que faltaven mitjans humans i materials, però ara ningú no pot dir que no es tinguin, perquè la despesa que hi han fet les comunitats autònomes en els darrers trenta anys ha estat espectacular.

Ara bé, no hi ha un cap, sinó que n'hi ha tres, i això no funciona. No pot ser que a Catalunya, per exemple, cada dos anys hi hagi oposicions i, durant uns mesos, a les oficines judicials de deu o dotze funcionaris, en canviïn el 30 % o el 40 % i en vinguin de nous. Aquella oficina és impossible que funcioni. Però això no ho decideix la Generalitat de Catalunya (que té competències plenes i que paga als funcionaris), sinó que ho decideix el Ministeri de Justícia, que ja no té competències, però que no ha volgut acabar de transferir aquesta funció. O ho decideix el Consell General del Poder Judicial, de qui depenen els jutges. O ho decideix el Secretari Judicial, que té una dependència que, de moment, tampoc no és de la Generalitat de Catalunya.

Per tant, ara ja no és només un problema de recursos econòmics. Es requereixen una actuació informàtica i un programa general perquè tots els jutges de Catalunya i d'Espanya es puguin connectar per a qual-sevol cosa. I això avui és possible, tot i que no s'ha volgut fer. El Ministeri podria tenir una funció de coordinació, però res més.

Hem de posar sobre la taula la Llei de Jurisdicció Voluntària

D'altra banda, cal complir amb l'Estatut d'Autonomia. Quan interessa, la Generalitat no compleix; quan no interessa, qui no compleix és l'Estat, i en aquest cas, no està complint. Si realment hi hagués competències plenes en aquesta matèria, estic convençuda que milloràriem molt l'agilitat de la Justícia. Aquest tema el conec molt bé, l'he viscut molt i sé que manca realment una composició diferent de l'organització judicial que, a més, és possible. I tot això sense entrar de cap manera en la independència

del Jutge. En canvi, l'oficina del Jutge és com qualsevol oficina administrativa, i això es pot canviar, si hi ha la voluntat de fer-ho.

P: Pel que fa a les execucions hipotecàries, un problema que en els darrers anys s'ha vist greument incrementat per la crisi, quines possibles solucions legals plantejaria?

R: El Parlament s'ha fet ressò d'aquest problema social tan gran i ha creat una comissió per treballar la possibilitat de modificacions legislatives en l'àmbit de l'Estat, d'una banda, i de la Generalitat, de l'altra, per buscar solucions de futur. I dic «de futur» perquè amb segons quines coses no hi pot haver efectes retroactius (això els juristes ho saben molt bé), però sí que es poden plantejar solucions perquè no puguin tornar a repetir-se situacions com aquesta.

Pel que fa al present, crec molt en la línia de la mediació i, per tant, de la desjudicialització, en alguns casos, de determinats aspectes. Si al Jutge li plantejés una execució, no té més remei que arribar a l'execució, però li pots plantejar el següent: «Estem d'acord a intentar una mediació entre

la caixa o el banc i la persona afectada per tal de buscar-hi solucions». Em consta que també la Generalitat ho està treballant, des del Departament d'Habitatge i des del Departament de Justícia. Al Parlament també ho treballem després d'haver escoltat les experiències d'altres països que s'han trobat amb problemes com aquest, per tal de buscar la manera de proposar solucions de desjudicialització d'aquest tema o de fre o aturament del procés d'execucions hipotecàries, per trobar solucions als casos reals que ara estem vivint.

Hem de posar sobre la taula més coses com la Llei de Jurisdicció Voluntària i d'altres que realment treguin feina als jutjats, una feina que la puguin fer els notaris, els advocats o altres operadors jurídics i que no necessàriament sigui obligatori que passi pel Jutjat. Amb això segur que modificariem el nombre de litigis.

A Catalunya, l'any 2011, hi ha hagut un milió quatre-cents mil litigis oberts, i així no funcionarem. Quan avui, en un procediment de divorci, es demanen mesures cautelars i abans les tenies en quinze dies i ara trigues quatre mesos a tenir-les, vol dir que no anem bé. I no és per manca de jutjats (perquè s'han creat molts jutjats de família: en quinze anys, hem doblat la planta judicial), sinó perquè alguna cosa falla en el sistema.

És cert que tothom té dret a litigar, però potser perquè la Justícia és gratuïta (aquest és un altre tema que potser s'hauria de parlar) tothom s'atreveix a anar al Jutjat. Ara tot arriba al Jutjat i potser no cal. Als divorcis amistosos, per exemple, si les persones es posen d'acord, per què han d'anar al Jutjat? Hi ha determinats assumptes i litigis que podrien escapar de l'àmbit judicial i podrien anar a l'àmbit notarial, al jurídic o a qualsevol altre.

P: Vostè va ser Consellera de Justícia del 1995 al 2003. Com recorda aquella etapa?

R: En faig un balanç molt positiu. Vaig gaudir molt, perquè l'àmbit jurídic sempre ha estat el meu món, el familiar, i el coneixia molt. Vam fer projectes importants, vaig tenir un equip boníssim i vaig poder fer molta feina.

Sempre em vaig quedar amb les ganes d'acabar amb el problema en l'àmbit judicial; tinc el convenciment que, si tens totes les competències, pots treballar molt millor. Em consta que l'actual Consellera de Justícia està treballant en això.

Determinats temes haurien de sortir de l'àmbit judicial i anar al notarial o al jurídic

També vaig treballar en l'àmbit del Dret Privat, del Codi de Família o en la primera Llei de Parelles de Fet de tot l'Estat, que es va fer a Catalunya impulsada per la Conselleria de Justícia i de la qual em sento molt orgullosa, perquè crec que era una assignatura pendent i es va fer amb el concurs de la majoria dels grups parlamentaris.

Vaig aprendre'n moltíssim, van ser els anys centrals de la meua carrera política i és on vaig tenir més experiències positives, perquè és on més temps he estat.

P: Finalment, com i quan creu que sortirem d'aquesta crisi?

R: El 2011 l'acabem molt malament, però crec que per al 2012 la gent espera dels polítics missatges positius, però, sobretot, projectes que, encara que no es puguin posar en marxa al 2012, permetin començar a veure la llum al final del túnel.

Jo confio en Catalunya i confio en els catalans, que sempre ens n'hem sortit de tot. Hem tingut moltes guerres, capitulacions... de tot, i al final ens n'hem sortit i hem estat un país que ha esdevingut el motor econòmic de la resta de les comunitats autònomes, un país que sempre ha mirat a Europa i que l'ha mirat en positiu.

Crec que hem de tenir confiança i hem de generar-ne amb aquests missatges, però, a més, parlant clar. Tots sabem que la situació és molt dura, però crec que molts, molts catalans saben que aquest país se n'ha sortit de coses pitjors i que també ens en sortirem.

